

Sygn. akt V CSK 324/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku R. Z. i J. Z.

przy uczestnictwie R. S.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania R. S.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 17 lutego 2015 r., sygn. akt VI Ca 1078/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

**2) oddala wniosek wnioskodawców o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach może zostać oparte rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uczestnik postępowania R. S. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego we Częstochowie wydanego w dniu 17 lutego 2015 r. w sprawie z wniosku R. Z. i J. Z. o rozgraniczenie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2, 4 k.p.c. W ocenie skarżącego zachodzi potrzeba wykładni art. 153 k.c., zachodzi bowiem potrzeba wyjaśnienia użytego w tym przepisie wyrażenia: „wyjaśnienia wszelkich okoliczności” poprzez ustalenie, czy „uwzględnienie” dotyczy też stanu prawnego granic nieruchomości, a także, czy dopuszczalne jest łączenie kryteriów wskazanych w art. 153 k.c. Ponadto w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne powstałe, zdaniem skarżącego, na tle wykładni art. 153 k.c. dotyczące zastosowania kryterium „wszelkich okoliczności” w zależności od faktu, czy nieruchomość jest zabudowana czy też nie jest zabudowana. Poza tym skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył zasady kolejności stosowania kryteriów określonych w art. 153 k.c., a także przyjął, że w sprawie nie nastąpiło naruszenie art. 5 k.c. w zw. z art. 153 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym, jeżeli skarżący powołuje się na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne

wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powinien wykazać, że wskazany przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć, jak też, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Skarżący nie wykazał powołanej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania. Nie można zgodzić się z twierdzeniem skarżącego o potrzebie wykładni art. 153 k.c. Przepis ten nie budzi poważnych wątpliwości w orzecznictwie sądów, a wykładnia jego jest jednolita i utrwalona. Kwestia kolejności zastosowania kryteriów rozgraniczenia była wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 1 sierpnia 1998 r., II CKN 853/97, niepubl.; z dnia 10 listopada 2000 r., IV CKN 1620/00, niepubl.; z dnia 13 czerwca 2002 r., V CKN 1620/00, niepubl.; z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, niepubl.; z dnia 24 sierpnia 2011 r., IV CSK 596/10, niepubl.; z dnia 20 listopada 2014 r., V CSK 71/14, niepubl.).

Zgodnie z przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, jeżeli skarżący jako przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien zagadnienie to przedstawić z przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a także wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSCN 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.).

Skarżący nie przedstawił ogólnie ujętego i precyzyjnie sformułowanego zagadnienia prawnego. Pytanie, które stawia odnoszą się do konkretnych okoliczności sprawy i zmierzają do uzyskania odpowiedzi co do rozstrzygnięcia w tej konkretnej sprawie.

Jak przyjmuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, powinien w oddzielnym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2012 r., III CSK 121/12, niepubl.; z dnia 4 grudnia 2012 r., I CSK 302/12, niepubl.; z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/11, niepubl.).

Skarżący nie wykazał oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Nie przedstawił odrębnego wyводу prawnego, w którym dowodziłby w sposób skuteczny, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu sprowadza się do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie, co zmierza w istocie do kwestionowania ocen prawnych Sądu drugiej instancji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy oddalił wniosek wnioskodawców o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego. W postępowaniu kasacyjnym, w którym skargę rozpoznano na posiedzeniu niejawnym, koszty zastępstwa procesowego mogą być przyznane tylko w razie wniesienia odpowiedzi na skargę kasacyjną. Odpowiedzią na skargę kasacyjną jest pismo procesowe wniesione w terminie 2 tygodni od doręczenia skargi kasacyjnej. Skarga kasacyjna uczestnika postępowania została doręczona pełnomocnikowi wnioskodawców w dniu 2 czerwca 2015 r. Pismo procesowe wnioskodawców nazwane odpowiedzią na skargę kasacyjną uczestnika postępowania, które wpłynęło do Sądu Najwyższego w dniu 21 lipca 2015 r., a zatem po upływie terminu określonego w art. 398⁷ § 1 k.p.c. nie może być uznane za odpowiedź na skargę kasacyjną (por. postanowienia Sądu Najwyższego:

z dnia 17 sierpnia 2006 r., I CSK 176/06, niepubl.; z dnia 5 września 2008 r., II UK 108/08, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2007 r., II CSK 175/07, niepubl.).

